

DRUŽINSKI PRIJATELJ

poučno-zabavni list s podobami za slovenske družine.

Izhaja dvakrat mesečno in sicer vsak drugi in četrti petek v mesecu.

Naročnina je za vse leto 3 K., za pol leta 1 K 50 st. Posamne številke po tobakarnah stanejo 10 st.

Dopise, naročnino, oglase in reklamacije je pošiljati pod naslovom: Uredništvo (oziroma uprava) „Druž. Prijatelj“ v Rojano pri Trstu, štev. 3. Poštno-hranilničnega računa štev. 864.139.

Srečala sta se....

(Povest v pismih. Pisal Starogorski.)

Pulj, dne 8. novembra.

V kasarno sem prišel
korajžen vesel.....

Dragi prijatelj!

Kako dolgo se že nisva videla? Od aprila že ne. Meni se zdi, da je cela večnost. Tudi ti daš malo glasú od sebe. Jaz seve sem bil zadnje čase zadržan, in nisem imel časa pisati. To veš, da sem moral obleči vojaško suknjo. Trda je, pa naj bo; malo sem se je že privadil. Po dolgem času zopet poiščem pero in papir. Kaj bi ti napisal? Kako se mi godi? Čemu naj to pravim? Ti veš sam najbolje, kako se godi vojaku, ker si že dokončal, jaz še le začnem. Nu, Pulja še nisi videl, kakor jaz Prage ne. Ampak garnizija je garnizija, podobna druga drugi, kakor jajce jajcu. Mesto sicer ni preslabo samo ob sebi, dasi marsikateri mojih tovarišev pravi, da bi niti v sanjah ne hotel priti drugič sem. Meni se ne zameri tako hudo, Škoda je to, da ima premalo prometa, ker je vojna luka. Okolica je pusta in kamnata. Nù, če gledaš raz kako višino vidiš vse polno trdnjav in zdi se ti, da si v nepremagljivem kraju. Je pač mesto vojaštva. Zvečer je pa Pulj krasen, ako ga gledaš iz morja. Vse polno raznovrstnih svetilk na obrežju, druga pri drugi, ti nudi prizor kot bi bilo celo mesto najlepše razsvetljeno.

Tu vidiš tudi več moških, kakor žensk, kar se ti bo gotovo čudno zdelo, ker sva nekoč o počitnicah zračunila, da jih pride na vsakega devet in pol. Tu je prav narobe. Revce ne vedo, za katerim naj se ozirajo. Ali za mornarico, de-

želno brambo, topništvo ali za nami. To pa veš, da

„obračati na dva oči,
to zdravo ni, to dobro ni,
iz tega se gorje rodi...”

ali kako je že pel pesnik in midva enkrat. Gostiln imaš na izbiro. Vsaka druga hiša ti pravi, da tu vince toči se in dobra volja doma je, če ima človek denarja. Nu, kako nas plačajo, veš!?

Gotovo že čakaš, kedaj začnem kaj o Puljankah. Dragi Fran, povsod so pisani ptiči. Lepe in grde, mlade in stare, debele in suhe in tako naprej. Starih in lepih najdeš malo, pač pa grdi in mladih. So seve tudi lepe in mlade. Kakor je tukaj raznoliko vojaštvo, tako so tudi raznoliki nazori naših punic. Če pridemo mi, so odmah vse Slovenke in že znajo peti »Hej Slovani...« Če pride topništvo, znajo tudi nemško. Se li prikaže mornarica, gorijo za madjarščino in se uče „čardaš“. Najde se celo katera, ki si poišče češko »besedo« ali pa italijanskega Garibaldija. Saj veš, ženska je ženska. Mar je pri nas drugače?

To je vse, kar bi te malo zanimalo. Toraj vidiš, da ni nič, kakor si zadnjič napisal na razglednico, če sem se že zagledal. Življenje je enolično. Če ne streljajo iz topov, pa iz pušk, da le ni miru. Pogosto trobijo ladje v luki za kratak čas ali čemu, nevem. Ne slišiš drugega, kakor drdranje električne železnice, ali pa korake vojaških oddelkov. Če pa to vtihne, tuli burja in vznemirja morje, katero si zopet hladi jezo ob čolnih in ladjah.

Tako živim! In ti? Pisateljueš še vedno? Dolgo nisem nič bral tvojega, sploh nobenega,

ker ne vem, kam naj se obrnem. Če imaš kaj, mi le pošlji. Radoveden sem na nekaj, Fran... ali veš na kaj? — Če si se že zaljubil, ali morda zaročil. Čas ti je že.... Piši kaj, da mi ne bo dolg čas.

Te pozdravlja Tvoj

Ivan.

Ljutomer, dne 20. novembra.

brez jadra, brez krmila
plava čoln moj čez morje.
z njim igra valov se sila....

Dragi Ivan!

Res sem že mislil, da si postal filister in še več. Samo kratki odgovori in še ti osorni, so prihajali od tebe. Sedaj vem, haha, kako te mikasti usoda. Ali ti ugaja vojaški kruh? Kakor vidim, te tare po njem žeja, ker že veš, koliko gostiln je v Pulju. Kakor vedno, so punice glavna stvar pri tebi. Pazi, da se ti ne pripeti kaj takega, da se boš lovil za srce, obračal oči k nebu in prosil očeta Abrahama naj spusti Lazarja, da vsaj malce omehča trdo srčice devojke. Ali pa boš pohajal krog hiše kakor maček krog vroče kaše in povešal oči. Le glej! Svetoval bi ti, ker si še mlad fante, da če gledaš svet, ga gledaš tako, da se ne zagledaš vanj. Pa saj vem, da so nasveti zastojni.

Kaj počnem jaz? Staram se vsako sekundo, bogatim z vsakim dnevom — prosim le ne čudi se — ne z denarji, ampak z grenkimi skušnjami. Te spremljajo ubogega zemljana, kakor sokol svoj plen. — Vprašaš me, če sem že zaljubljen, ali morda zaročen. Ne vem sam. Šodi potem, ko ti povem svoj »roman«. Takrat ti ne morem čalega razodeti, ker še sam ne vem, kako pride.

Lani, ko je majnik sipal duhteče cvetje, je osipal tudi na me cvet ljubezni, v resnici prve ljubezni. Ljudje imajo čudne pojme o ljubezni. O pravi, nesebični ljubezni še vedeti ne marajo. In vendar je ta dana od nebes. In jaz sem se ne le zaljubil, ampak tudi zaročil, seveda pismeno. Bila je tačas v Trstu. Poslal sem ji prstan. Gotovo si boš mislil, nu ali si bil srečen, pač dobro, da se ti ni zmešalo. Eh, pa bilo je drugače. Tistega veselja, katerega sem si prej predstavljal v bujni domišljiji, ni bilo, in ni bilo.

Začutil sem v srcu nekaj takega, kar začuti človek, ki je napravil komu krivico, katera se ne da poravnati. Zavedel sem se stoprav le sedaj, da jo tiram v mesnico revščine, iz katere ni rešitve. Prvikrat me je nadlegovala misel. Ali bitje, katerega sem koval nad zvezde, potrebuje tudi raznih stvari kakor drugi? Ali ženska tudi jê? — Nič več ji nisem mogel pisati tako gorko, kakor prej, moral sem se siliti. Začele so mi

vstajati v sentimentalni duši razne slike. Gospa Ernica je moja. Pospravlja, ter samozavestno ogleduje razne dragocenosti in na licu ji žari veselje in samoljubje. Družini zapoveduje, kakor je vajena... Pride k meni. Fran kupi to, kupi ono. Jaz kupim. Vsa radostna skače po sobi... Zopet druga slika: Moj reven stan, mali dohodki. Ona, da bi delala, ona gosposko dekle? Mora, če hočeva živeti. Sam že izhajam, ali dva? Ljubi me! Pretrpi vse in dela.... Roke so ji raskave. Tiha žalost ji visi na čelu. Žal ji je! Ob moji strani se razvedri, res, ali le za hip. Potem jo tare skrb, kako bo varčevala jutri, da bo izhajala do konca meseca.

Reci, dragi moj, bi ne bil hudobnež, ko bi tiral tako nedolžno stvarico v neizogibno trpljenje, stvarico, ki je navajena udobnosti? Srce, čemu si ji odprlo vrata? Razodel sem ji sicer, kako je moje življenje, a ni marala za to. Dokler človek ne poskusi, tudi ne ve. Ona ni ogledovala mojega življenja s pravega stališča. Seve, človek ne mara za trude, posebno, ako ga ljubezen tresne po glavi.

Septembra sva bila v Celju skupaj. Sklicala sva se seve nalašč. Tedaj sva se menda videla zadnjikrat in zadnikrat poljubila — šla je iz Trsta domov, da se pripravi za nov poklic. Ko sva se ločila, mi je zaplakala duša. Srce je glasno vpilo, da je ne osrečim nikdar, nikdar, ker sem pre-slab. Veliko sem trpel. Prišel sem do prepričanja, da sva se samo srečala, kakor se pač srečujejo popotniki, ki sopihajo skozi življenje. Srečala sva se, a skupaj hoditi ne moreva.

Poznaš me, bila sva pogosto skupaj, ukrenila že marsikaj. Meni so vse težkoče malenkosti, bodi si še tako hude, izražajo se z mahljajem roke po zraku. Vso skrb po najinem svidenju sem obrnil na to, kako bi se je odkrižal, ne da bi bolelo, ne da bi tekale solze. Srce mi je krvavelo, ko sem izdeloval črne naklepe. Igral sem res ulogo Judeža. Moral sem. Morda mi bo hvaležna kedaj. Ko sva sedela v Celju pri večerji, sem jo pritisnil na srce, ki je trepetalo raznih čustev. Zadnji moj poljub je pa govoril: saj sva se samo srečala, samo srečala.

Našel sem načrt. Ako bi ji rekel, prereven sem, bi nič ne pomagalo. Če bi djal, da je ne ljubim, bi lagal in vrhu tega bi razžalil njo. To bi bilo preveč za njo, tembolj, ker je menila, da je kakor Cezar — veni, vidi, vici....*) Spominjam se, da mi je nekoč rekla, če me sliši, da zinem le eno nespodobno besedo, me kar odpodi. In tega

*) Besede slavnega rimskega vojskovodje Cezarja, ki je nekoč hitro in lahko premagal sovražnika: „prišel sem, videl in zmagal“.

sem se oprijel. Vkljub svoji čisti vesti, napisa sem ji nalašč brezversko pismo. S tem sem zadel njeno čednost, njeno sramežljivost. In sedaj čakam odgovora. Bog vé, če sploh pride.

Bolan sem prijatelj, bolan. Bog daj, da ozdravim, ozdravim njo in sebe. Ni lepo, kar sem storil, vsak bi me obsojal, ampak skoro nisem mogel drugače. Srečen je, kdor ljubi, pa tudi nesrečen.

Pa kaj! Proč je proč. Človek se mora sam sebe prevladati. Dalje ti bom že poročal. Do tedaj pa zdrav

Tvoj Fran.

Kmalu potem sem dobil pismo od prijatelja. V njem tudi drugo, z žensko pisavo.

Maribor, dne 6. decembra.

Gospod Fran R.

Ljutomer.

Tega Vam ne odpustim nikdar. Ko bi bila tamkaj, pripeljala Vam bi tako zaušnico, da bi se Vam nikoli več ne zljubilo pisati enakih brezbožnosti. Ko bi vedela, da ne poznate Boga, še pogledala bi Vas ne. — Ljubila sem Vas, kakor ne more nihče na svetu več ljubiti, toda razodeli ste se mi. Končano je! Brez solze v očesu in brez bolesi v srcu Vam povem, da Vas ne ljubim več. Vračam Vam Vaše stvari in zahtevam, da mi Vi moje istotako vrnete.

Zbogom

Ernestina F.

Vzel sem v roke še pismo prijatelja. Kako neki mu je pri srcu?

Ljutomer, dne 12. decembra.

Dragi!

Pisal si mi res tolažilne besede. Veseli me, da se strinjaš z mano. Kar pa praviš proti koncu pisma, da to vendar ni lepo in moško, kar sem storil in da prava ljubav prestopi vse, vse doseže, ti ne ugovarjam. Pisal sem ti, da bi se dalo živeti, ampak videti jo trudno od nevajenega dela bi me preveč bolelo. Sploh je pa končano. Beri priloženo njeno pismo. Prosim te, da mi je vrneš. Sedaj sem prost. Nič solz, nič tarnanja, tako je prav. Kaj reče moje srce, ne briga nikogar. Moralo se bo istotako vdati. Oblak je šel čez polje brez toče. Le malo je zagrmelo. Pri nji sem sicer prišel ob čast, ali glavno vprašanje je vendarle rešeno.

Poslala mi je nazaj prstan in pisma. Jaz ji njenih ne pošljem. Za spomin jih hočem imeti, za spomin prijetne pomladi moje duše. Vsak živig vlaka, ki ga slišim, mi kliče: srečala sta se samo. In pota vajina so šla za vedno narazen, ker so vajini cilji različni. Sedaj živim tja v en dan in se vdajam otožnosti. Hodim še v žensko družbo,

a vneti se za katero ne morem več. Vladala mi ne bo nobena več.

Vidiš, tako se je odigralo. Oprosti če te morebiti dolgočasim s tem. Izgovarjam se s tem, ker si hotel vedeti. Ker je že pozno, končam.

Pozdravljam te najsrčneje

Tvoj Fran.

Gorica, dne 20. avgusta.

Ljubi Fran

Le enkrat daj še, majnik zlati,
da gledam zorni tvoj obraz....

Do sedaj je šlo vedno enolično. Manever je. Prehodili smo že celo Istro, vsaj meni se tako zdi. Napor je položil marsikoga v postelj. Mislil sem, da mi bo prizaneseno, pa evo me v bolnišnici! Prišlo je, kakor tat. Ne vem prav, kaj mi manjka. Slab sem in vse me boli. Hvala za razglednico! Dobil sem jo od polka v bolnišnico. In v bolnišnico mi jo je prinesla sestra Cecilija.

To te menda ne bi zanimalo, kakor če bi vedel, da je Cecilija tvoja nekdanja Ernica. Fran, roko na srce in zapovej mir. Ona prinese razglednico in vidi podpis. Bila je vsa zmedena in še bledejša. Razburjenja ni mogla prikriti. Vprašala me je za te. Na mojo prošnjo mi je povedala, kar si mi ti že povedal. Plakala je, kakor dete. Jaz sem te opravičil! Verjela mi je. Vidiš, da bi se dalo živeti z njo! Pa oprosti, da ti ponavljam rane. Vrsta je na meni, da sedaj tolažim. kar sem tudi storil. Udana je v voljo Gospodovo. Čiste duše ne obupujejo.

»O Bog«, je vzdihnila, »mrzla sapa nesreče priveje tudi skozi tihe zidove požrtvovalne ljubezni do bližnjega. Ker sem mislila, da je on, katerega sem ljubila tako iskreno, brezveren človek, sem zamenjala to ljubezen z ono, katero je učil naš Gospod z ljubeznijo do bližnjega, da radostim zanj. Posvetila sem se trudu, se zatajevala in bila mirna, dasi ne popolnoma. Spomin na njega mi je kalil srečo. Misel, da je zgubljen človek mi ni dala miru. Molila sem zanj, naj se ga Bog usmili. — Hvala Vam, da ni tak, kakor sem se bala,« je rekla z vidnim zadovoljstvom. Dragi! srce se mi je stisnilo tuge, mislil sem, da se mi prsi razklenejo.

»Sedaj pa z veseljem pričakujem smrti, ki ni več daleč« je djala, ko si je obrisala solze. Bolna je namreč! Naporno delo bo kmalu končalo viharo življenje revice. Vsaj zdravnik mi je tako povedal. Ne mara počitka, ampak vedno dela. Res, prava usmiljena sestra.

Uboga Ernica! Res, če kaj preganja človeka, najde le v Bogu tolažilo, le pri Njem mir

Ne vem, kako dolgo bom še tu. Polk odide, jutri. Ko ozdravim, ti sporočim!

Zdravstvuj!

Tvoj Ivan.

Gorica, dne 6. septembra.

Dragi prijatelj!

Blagor mu, ki se spočije
v črni zemlji v Bogu spi.

Danes so me spustili iz bolnišnice. Nisem še sicer dovolj čvrst, vendar bolje je na svežem zraku v prosti naravi, kakor stražiti dolgočasno postelj. Moral bi že k polku v Pulj, pa sem si sprosil dva dni dopusta. Rad bi spremljal Ernico, ali kakor jo sedaj imenujejo, sestro Cecilijo na zadnji poti. Revica je umrla! Zadnje dni ji je bilo hudo. Morala je leči. Včeraj sem še poizvedoval po njenem stanju. Sporočila mi je, naj te pozdravim in naj moliva za njo. Danes zjutraj je umrla. — Kakor angelj je videti na mrtvaškem odru. Belo čelo ji venča venec. Bog, tako lepa smrt, podobna vojaku na bojišču. Saj je tudi ona imela vojno in hrabro vstrajala na polju truda in zatajevanja. Odšla je po plačilo!

Pisal bi ti več, pa ne morem. Boš že oprostil! Jaz čakam na pogreb, potem se odpelem v Pulj.

Naj te tolaži Bog! Da si mi zdrav

Tvoj Ivan.

* * *

Pol leta ni bilo nobenega poročila. Le kaka razglednica je pričala, da še živi. Nisem imel mnogo časa, da bi povpraševal po vzroku. Nekoč sem mu pa le pisal pismo. Prišlo je nazaj z rdečim križem in z bilješko, da ga ni več. Istočasno dobim poročilo od njegovega znanca, da so ga zagrebli in zadnji njegov pozdrav. Spominjal se me je še na smrtni postelji, ubogi moj prijatelj. — In sedaj bivaš tam, kjer ona, in vem, da vama je Gospod dal ono srečo, koju vama je odtegnil na zemlji. Vem, da sta se zopet srečala a to pot pri skupnem cilju.

OB NILU....

(Speval — Zvonimir Masle.)

»Sveti« Nil, oboževan nekdanje čase,
leno k morju se vališ zatopljen vase,
leno gibljejo valovi temnozeli,
kot nekdanjih časov bi nazaj želeli!

Morda Faraonov slavnih se spominjaš,
ko po meri davnih let svoj tek učinjaš,
ko izstopaš iz bregov še vsako leto
in s poplavom rodovitiš raven sveto.

Blizu tebe spijo Faraoni tvoji
v spomenikov štiritisocletni stoji:
v piramidah nebotičnih, širomejnih,
kakor v pesnih brezbesednih, epopejnih...*)

Nad njihovim prahom slava spi njihova,
ko v spominkih klije volja narodova
iza davnih dni, še vedno k časti Egipčanov,
ko strmeč njih dela zre pogled zemljanov.

In čemu so Faraonov modrih nade
dale nagromaditi te gorske sklade?
mar, da v njih si v vek ohranijo mogilo**)
mar, da vnukom poznim bili bi v bodrilo?

Morje rok z okornimi orodji dobe
svojim kraljem slavne je zgradilo grobe —
pa umolknilo brezkončno je klesanje
in ponosno zrl v svet so Egipčanje...

»Sveti« Nil, ponosen ne, pač tožen zdiš se,
ko v nezmer morja zdaj nečastčen vališ se:
narod ni več kot je bil nekdanje čase,
vsak brez dela dobro živel rad bi zase!

Ti čim bolj po davnih dneh zahrepenel si
in temnozeleno bojo si nadel si,
koja v tvoji sveti rodovitni vodi
upov novih dni zrcalo rodu bodi!

»Sveti« Nil...! v plasteh razžarjen pesek
se hladi, kot luč pojemlje solčni lesek
in v neizmerno šir v krvavemu zaplavi
se razgublja po narave večnem pravu...

V tebi, »sveti« Nil, žarina vsa odsvita
in budi mi v srcu čustva izrazita...
urno lega tema tu čez tla peščena,
tamkaj spet čez polja širna in zelena.

Dolga senca od listok (palm) jenjava rasti
in listoke in grmičja kot pošasti
že motno v teman zaplav neba molijo
in v temi se nerazločni razgubijo...

Tiho vse... v daljavi zadnji glas pojemlje
in že sen mogočno se dotika zemlje
meni pa ondornih slik spomin poraja:
lepše vendar ni od rodnega mi kraja...!

Nič so mi v Egiptu silne piramide,
»sveti« Nil..., ko rodnih krajev čar mi vzide:
večnolepa je planin domačih zarja,
večnolep pogled Triglava, njih glavarja!

Divni kraji in podzemeljski prostori,
v njih narave nedosežni umotvori...
Narod veleum, čuvstven in krepke dlani,
v čudoviti pesniški deželi, vstani!

Brani krepko svoje majke bogatijo,
še iz stran na novo roparji prežijo,
gradi tabore in složi se na delo:
slavje tvoje majke bode proslovelo!

*) Večje pesni, ki opevajo slavne čine.

**) Nekateri Slovani pravijo mogila mesto gomila-grob.

Prizor iz krvavih bojev v cerkvah na Francoskem.

Vstal je!

(Velikonočna. Spisala M Topolnivoča.)

Kdo on je, ki vstaja čez večer na dan?
Kdo ta je junak velikanski?
Poglejte v obraz mu, obraz vam je znan!
To narod je — narod slovanski!

I.

»Z Bogom torej mati! Ker ste tako čudnih nazorov, ne morem več strbeti pod domačo streho. To leto se menda ne vrnem, dotlej pa zdravi!«

Tako se je poslavljala sin vdove Dolinke, ker mu je postala domača hiša premala in rojstni kraj zoperen.

»Pa pojdi v božjem imenu! A nikar ne pozabi kraja, kjer si se rodil, svoje domače hiše, v kateri si bival in bi lahko še dalje, da te niso zmotili tvoji prijatelji. Ne pozabi tudi svoje matere, katero zapuščaš, ker se sramuješ rojstnega kraja.«

Še nekaj zaničljivih besed — in šel je. Dolgo vrsto let je bil preživel tu v največji sreči in v pravem zadovoljstvu, a prišla sta dva malopridna dijaka ter ga s svojo navidezno enostjo premotila, da je začel sovražiti domači jezik, svoj dom in svojo mater. Po njunem prigovarjanju je sklenil zapustiti rojstni kraj ter iskati služka drugod. Zastonj so bile materine besede, naj ne zabavlja tako čez domači

kraj, naj ga ljubi in spoštuje, zastonj prošnje, naj ostane doma in kolikor mu možno deluje za prospek in blagor domovine.

II.

Pomlad je tu! Prvi cvetni popki so vzkllili, prve cvetlice se razvile in vijolice so vzduhtele — nežne in lepe. Narava se pripravlja na dostojen sprejem pomladi.

Vdova Dolinka sedi zamišljena in gleda skozi okno. Ne veseli se krasnega jutra, bliščečega solnca, ki je vžšlo na dan vstajenja. Kako tudi? Včeraj je dobila pismo od sina, zaničljivo, predržno. Bolele so starko besede: „Sram me je pri spominu na kraj, v katerem sem se rodil, ko vidim sedaj tako velika mesta in tako prijazne ljudi izven domačije. Sramujem se govoriti domači jezik, ker me vsak bolj spoštuje, ako govorim v njegovi materinščini. Vedite toraj, da mi prav izvrstno gre tudi brez domačega kruha.“

Kakor nož so rezale starko take besede. Ni toraj čuda, da je, ne meneč se za krasno naravo brez veselja na Veliko noč sedela zamišljena in otožna.

III.

Leto je poteklo! Narava praznuje zopet vstajenje iz spanja v katero jo je zazibala zima. Bližala se je zopet Velika noč. Vdova Dolinka jo čaka brez upanja na poboljšanje svojega sina, svesta si, da je storila kolikor je bilo v njeni moči.

Bila je velika sobota! Ljudje so kar trumoma hiteli v hišo božjo, pomolit k božjemu grobu. Dolinka ni šla. Kakor lani je sedela pri oknu, zroč nekam v daljavo. Kar se odpro vrata in še predno se je prav zavedla, je klečal pred njo njen sin, solzeč se in proseč usmiljenja:

„Mati, grešil sem, hudo grešil. Zaničeval sem rojstni kraj, zasmehoval slovenski jezik, ko vendar spoznam, da ga ni ljubšega kraja od domačega, ne milejšega jezika kot materinski. Mati, zapustil sem vas, hoteč najti v tujem svetu več sreče. A vedite, dokler sem imel prijatelje, koje

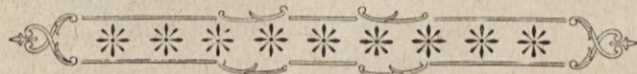
sem redil s svojim zaslužkom, je še bilo, a prihranil nisem ničesar. Nu, ko sem se tega naveličal, so me zapustili, tovarna v kateri sem delal, je pogorela in jaz sem bil sam brez dela v tujem svetu. Oh mati, takrat sem spoznal svojo pregreho, za katero vas z povzdignjenima rokama prosim odpuščenja!“

Sladek mir se je razlil starki po obrazu. Vsa srečna mu poda roko in objame svojega skesanega sina.

Velika noč! Vdova Dolinka in njen sin gresta skupno v cevkev počastit vstalega Zveličarja. A ne samo vstajenje Kristusovo tudi dan svojega prerodenja hočeta dostojno proslaviti, dan v katerem je mati dobila nazaj svojega skesanega sina, narod slovenski pa hrabrega in ponosnega borilca za mater Slovenijo!

Narod slovenski! Zavedaj se svojih pravic in naj valovi burkajo še tako silno, stoj trdno in prišel bo tudi za te dan vstajenja!

Kot z oljske se gore je vzdignil Gospod v nadzemelske, jasne višave, povzdigniti mora se krepki naš rod — v višave moči in pa slave!

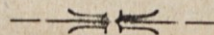
ROPOTEC.

(Speval — Zvonimir Masle.)

V linah cerkvenih ropoče ropotec,
spodaj pri deci glase se drugovi,
solzo otré osiveli si otec,
pógled pa splava mu novi
tjakaj nad sina sinovi....

Vnuki njegovi med deco so zbrani...
njega je tudi pošiljal kdaj otec,
nežni nasmehi so bili mu vbrani,
zdaj pa njegov bo ropotec —
krsta, ki spravi ga v kotec...!

V kotecu zabljen čakal bo dneva...
trava prerasla bo sled in spomine:
trave bo konec in solčnega seva,
takrat pa žar mu zasine
velikonočne modrine...!

Narodno blago.

(Nabral Štero E.)

Največkrat ima krivično mero,
kdor zaničuje sveto vero.

Kdor ženo radi dote vzame,
naloži težek križ na rame.

Eden tole, drugi drugo hoče;
vsem vstreči ni mogoče.

Hrana, kruh je božji dar,
hvaležen bodi zanj vsikdar.

Kdor dolgo čaka, čestokrat
dobil bo tisto, kar bi rad.

Kdor časa prav ne zna ceniti,
ne more dosti prida biti.

Če boš poslušal želje svoje,
premajhno bo posestvo tvoje.

Najbolj je srečen človek ta,
ki sebe prav ceniti zna.
Najbolj učen pa tisti je,
kdor sam spozna, da nič ne ve.

Priliznjena ljubezen pa tudi mraz,
oboje mine, ko pride čas.

»Daj, daj, daj,« pravi marsikdo;
»na, na, na,« pravi malokdo,

Da težko je to breme, tožiš,
na rame si ga sam naložiš.

Čim dalje si izbiral boš,
tem slabšo stvar si našel boš.

Lenuha, ki rad dolgo spi,
spoznal že bodeš na oči.

Kdor bližnjemu slabo želi,
se često njemu prej zgodi.

V nesreči, kdor je hitro dal,
s tem dvojni dar je daroval.

Spoštuj sam sebe ti naprej,
da drugi bodo te poslej.

Če hočeš sladko vince piti,
pri delu moraš prvi biti.

Kdor učenjak želi postati,
ne sme pri pri belem dnevu spati.

Kdor visoko hoče priti,
trdne glave mora biti.

Zaupaj varstvo njemu le,
ki priden in pa pošten je.

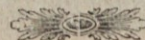
Jaz, ki pišem tole vam,
uka sem potreben sam.

Prašaj njega, ki ima obilo:
»koliko imaš?« — veli: »za silo«.

Kdor poskusil sam je kaj,
ta uči i druge naj.

Kdor pri jedi rad hiti,
i pri delu to stori.
Kdor ob setvi ljubi spanje,
tak navadno malo žanje.

Ta pojedel je meso,
nam pa daje kost samo.

Vremenski prerok malega travna.

(Sestavil — Števo E.)

Svetega Tibureja (10) polje zeleno, dobra bo
letina, zrnje jekleno.

Kolikor dni so žabe pred sv. Jurijem (24)
regljale, toliko dni po sv. Juriju bodo molčale.

Sveti Juri, odpre nam duri.

Svetega Jurija dan je pravi čas, da nam rž
pokaže prvi klas.

Če malega travna toplo dežuje rodovitno leto
oznanjuje.

Če malega travna grmi, se kmet slane več
ne boji.

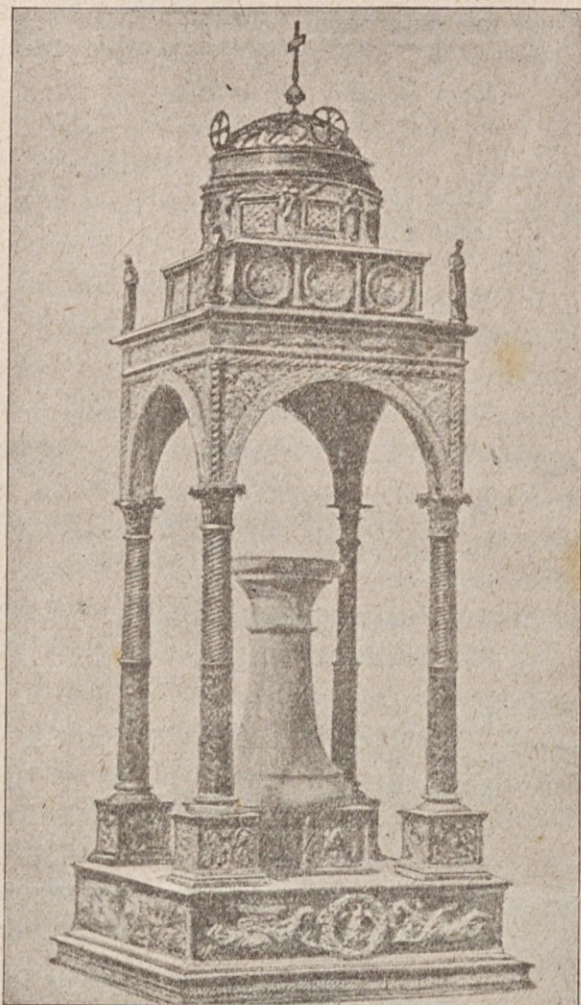
Če na veliki petek dežuje, dobro se leto nam
napoveduje.

Ako sušca sneg kazi, malega travna sneg
gnoji.

Kadar murva že brsti, slane več se bati ni.
Čim bolj je vreme malega travna lepo, tem
bolj je vreme velikega travna grdo.

Več kakor ima leto dni, aprila vreme se
spremeni.

Steber, ob katerem je bil bičan naš Izveličar.

(Hrani se v cerkvi sv. Praksede v Bimu.)

K o l e d a r č e k.

April

15. Velika noč. Vstajenje Gospodovo. (Evangelij: Jezus vstane od smrti.) Helena, kraljica; Anastazija; Krescencija, dev. — *Danes je zadnji krajec ob 9 uri 34' zvečer. Vreme bo sicer spremenljivo ali vendar še dokaj lepo.* — **16. Veliki ponedeljek.** Tiburij, šk; Kalist, muč; Drago, muč. — **17. torek.** Anicet, p. m; Rudolf, muč; Liberal, sp. — **19. sredo.** Apolonij, muč; Elakterij. — **19. četrtek.** Leon, IX., pap.; Ema, vdova. — **20. petek.** Marcelin, šk.; Sulpicij, muč. — **21. sobota.** Auzelm, šk.; Silvij, muč.

22. I. povelikonočna ali bela nedelja. (Evangelij: Jezus se prikaže pri zaprtih vratih.) Soter in Kaj, pap. muč. — **23. ponedeljek.** Vojteh, šk.; Viljem. — *Danes je mlaj ob 5 uri 4' zvečer. Lepo vreme bo.* — **24. torek.** Juri, muč; Fidelis, muč. — **25. sredo.** Marko, evang; Ermin, šk. — **26. četrtek.** Klet, pap.; Marcelin, pap. — **27. petek.** Cita, dev.; Pangrin sp.; Kastor; Anastazij. — **28. sobota:** Pavel od Križa; Vital in žena Valerija, muč.

Kaj pravi politika ?

Avstrija Ogrsko. Državni zbor. Potem, ko je zbornica izvolila odsek za volilno reformo, so poslanci razpravljali o nujnem predlogu Vsenemcev, s katerim zahtevajo, da vlada da Galiciji avtonomijo. To priliko so porabile one stranke, ki so nezadovoljne z Gautschem zaradi njegove volilne reforme, zlasti Poljaki in veleposestniki. Da bi pridobil časa za zbistrenje položaja in ublaženje nasprotstev je Gautsch nenadoma sklical kranjski deželni zbor in zato so začele za državni zbor velikonočne počitnice. Iz tega je razvidno, da bodo nasprotniki ljudskih pravic uporabili vsa sredstva, da bi onemogočila volilno reformo. Toda vse spletke ne bodo pomagale nič, ker je prvič volja vladarjeva, da se razširi volilna pravica, ker vidi i on v tem rešitev Avstrije iz dolgoletne krize in drugič zato ne, ker je ta ideja že tako globoko ukoreninjena v vseh masah, da bi si znalo priboriti ljudstvo tudi drugim potom svoje pravice. — Vlada je v prvi seji kranjskega deželnega zbora predložila volilno reformo za deželni zbor. Po tej predlogi bi štel kranjski dež. zbor 47 poslancev. Po vladni predlogi se ohranjuje zastopstvo interesov in se v deželne zbore ne vpelje splošna in enaka volilna pravica. V novi zbornici bi sedeli: ljubljanski knez in škof, 10 poslancev za veliko posestvo, 10 poslancev za mesta, trge in obrtne kraje, 16 poslancev za kmetske občine, 10 poslancev za novi občni volilski razred. Ko je pa spoznala liberalna stranka, da se je približala njena smrtna ura, čeobvelja predloga, ki pa ne odgovarja tudi zahtevam Slovenske ljudske stranke, a se le ta za sedaj z njo zadovolja, je začela obstruirati. Vlada je zaradi tega odgodila kranjski deželni zbor. — Umrl je slov. državni poslanec vitez Berks. Zastopal je kmetske občine celjskega okraja. Bil je jako marljiv in vesten poslanec. N. v. m. p. — Kar čez noč je bila rešena dolgotrajna ogrska kriza. Med krono in koalicijo se je doseglo popolno sporazumljenje. Vojaška prašanja se za sedaj izločijo, zato pa bo imela nova vlada v notranji politiki svobodne roke. Večina mora dovoliti vse državne potrebščine. Uradni list je že naznanil odstop Fejervarijevega ministrstva in nastop novega Weckerlovega, v katerem so tudi Košut, Andrassy, in Polony. Posebno cesarjevo pismo na Fejervarija je polno hvale in slave za njegovo delo in usluge. Razpisane so tudi nove volitve od 29. t. m. do 8. maja in se sklicuje novi ogrski državni zbor na dan 19. maja. Novi državni zbor bo moral napraviti novo volilno reformo.

Drugi kraji. Na Ruskem se vrše povsod mirno volitve volilnih mož za gosudarstveno dumo. Skoro povsod zmagujejo kandidatje konstitucionalne demokratske stranke. — Na konferenci v Algesirasu se ju doseglo popolno sporazumljenje med velevladami. Policijo bosta organizirali v posameznih maroških mestih Francija in Španija. Največ zaslug za sporazum ima

menda avstrijski odposlanec. — Pretekle dni je razpravljala nemška drž. zbor o proračunu državnega kanclerja. Knez Bülow je poročal o maroški konferenci, ko je končal govoriti, je omedlel in padel v nezavest. Njegovo stanje se bolja. — Na predlog Rusije se skliče v Haagu druga mirovna konferenca. —

* * * N O V I C E * * *

Vesele velikonočne praznike voščimo prav iz srca vsem cenjenim čitateljem in naročnikom „Družinskega Prijatelja“!

Kanoniška vizitacija in sv. birma bode letos v umaškem dekanatu in sicer po tem - le redu :

- 6. maja Cittanova
- 7. „ S. Lovrenc v Dajli
- 8. „ Umag
- 9. „ Materada
- 10. „ Novavas (Vill no a)
- 12. „ Verteneglio
- 13. „ Grožnjan.

Razpis učiteljske službe. Na peterorazredni deški ljudski šoli „Družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani“ pri sv. Jakobu v Trstu se razpisuje služba druge moške učne moči z definitivnim nameščenjem.

Definitivno nameščen učitelj dobiva na leto 1.400 K plače in 500 K stanarine ter ima pravico do 8 petletnic po 200 K.

Nekolekovane, a pravilno opremljene prošnje naj se vpošljejo najdalje do 25. aprila 1906. na naslov :

„Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani.“

Službo bo nastopiti začetkom šolskega leta 1906—1907.

Na smrtni postelji se je poročil 36 letni ribič Ivan Penso z Marijo Papež doma iz Dolenjskega in bivajočo v Rojanu. Ženin je bil v Trstu šestkrat zaboden in smrtno ranjen. Malo pred njegovo smrtjo je bila poroka v tržaški bolnišnici.

Lepe kapnike na prodaj ima nekdo v Orleku. Več se poižve pri železniškem čuvaju K. Trtniku šte. 828 p. Sežana. Kapniki so prav primerni za olupšavo kakega vrta.

Ognjenik Vezuv pri Neaplju v Italiji zopet hudo bljuje. Goreče reke raztopljenega železa tečejo po hribu. Bližnji kraji so deloma pokončani, deloma v veliki nevarnosti. Ljudstvo je zelo pre-

strašeno. Gosti oblak pepela se pode po nebu, da ne more sijati sonce. Zadnja poročila pravijo, da je 400 mrtvih.

Družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani poroča slovenskemu svetu, da nam so v noči od 23. do 24. marca t. l. v naši družbini šoli v Trstu pobili skoraj vsa okna ob cesti na južni in zahodni strani. Družbino vodstvo je vkretilo potrebne korake na višjih oblastvih; ob enem pa se priporoča slovenskemu svetu, da nam je — kakor že večkrat ob podobnih prilikah — tudi to pot, na radodarno pomoč. Velikovaška pobita okna so bila dvakratna sreča za nas: moralna sreča, ki je kazala slovensko visoko kulturo nasprotno toliko nizki naših sovragov, in materijalna sreča, ker nam so donašala sijajnih domoljubnih preplačil. — Slovenci! Beležeč Vam dejstvo o barbarskem tržaškem napadu na naš kulturni zavod in ponosni na svojo oliko Vas prosimo, da se posebno š. prihodnje praznike spominjate tržaških pobitih oken in pa svojega dičnega slovenskega izobraženja.

Za pobita okna v tržaški ljudski šoli družbe sv. Cirila in Metoda so darovali: Stolni kanonik I. Sušnik in prof. dr. I. Svet na 2 K; profesorji : A. Bartel, L. Lederhas, Fr. Novak, R. Perušek, M. Petelin, dr. I. Žmave na 1 K. — Živeli nasledniki!

Narodni kolek „Družbe sv. Cirila in Metoda“ v Ljubljani bodo odslej rabila tudi ameriška slovenska društva. „Slov. podp. društvo sv. Jožefa v Brooklynu“ bode prvo, ki zatrži z njim na svoji veselici meseca aprila. Naročilo ga je po zastopniku ameriških Slovencev g. Antonu Trstenjak, kontrolorju mestne hranilnice ljubljanske. Ko beležimo ta narodni čin svojih ameriških rojakov, želimo, da bi bil v spodbudo vsem onim društvom v naši ožji domovini, ki našega narodnega koleka ne rabijo. — V tem navedenem veselem pojavu se zopet prepričujemo, kako nam prednjači Amerika in sicer v vsakem obziru: v socialnem in narodnem. Kolikrat in kako prepri-

čevalno smo že n. pr. klicali slovenska društva v domovini na narodni kolek in kazali ob tem na brate Čehe. A to bolj ali manj zaman — sedaj pa prihajajo Amerikanci, akoprem jih še klicali nismo. — Zato živete naše zavedne sestre in živeli naši zavedni bratje tam za oceanom!

1000 K za vžigalice Družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani je zopet oddala tvrdka Ivan Perdan v Ljubljani kot založnica družbinih vžigalic za prvo četrtletje 1906 znatni prispevek 1000 K. Prijavljajoč to svoto slovenski javnosti, prosi družbino vodstvo vse čč. rodoljube in rodoljubkinje, da razširjajo in rabijo vsak po svojih močeh naše družbine vžigalice. Poterjeno je namreč, da bi se ta prispevek dvignil že za precejšnjo svoto, če bi rabili vsi Slovenci le naše družbine vžigalice.

Nečimernost ni vselej dobra. Ravno se je usula huda ploha v Ljubljani, ko pridreli po ulici električni voz. Ko se voz vstavi nikdo ne izstopi, a vstopiti hočejo tri gizdavi, oblečene dame. Ker je bil voz poln, vstane neki gospod in reče: „Tukaj prosim, gospodične je prostor za ono ki je najstarejša —“ Vse mirno; nobena dama se ne zgane. Prijazni gospod sede, voz zadrda, gospodične pa moči dež, ker noče liti nobena najstarejša —.

Iz Ljubljane V nedeljo dne 1. t. m. je sklicala „Sl. ljudska stranka“ v zvezinih prostorih dobro obiskan shod, na katerem sta burno pozdravljena govorila dež. in državni poslanec g. dr. I. Šusteršič in g. dr. E. Lampe. Šlo se je zato, ker so se vsled nenadnega sklicanja dež. zbora Kranjskega širile razne govorice po mestu, da se zlasti delavcem po možnosti p jasni položaj. In storila sta to oba g. govornika. „Ne vem sicer še sedaj,“ — je dejal g. Šusteršič — „kaj se bo sklepalo v dež. zboru, a vedite, to kar se bo sklenilo, bo v prid ljudstva ali pa d'želni zbor sploh ne bo zboroval!“ — Nasprotniki, ki so bili na tem shodu, so imeli dovolj prilike videti velik razložek med našimi, in svojimi „zaupnimi“ shodi —.

Drugi dan pa se je sešel deželni zbor, kate-rega je vse napeto pričakovalo. Predložil se je zbornici načrt volilne reforme, po kateri bi sicer ljudstvo ne prišlo d. pravic v polni meri, ker se je ščitilo veleposestvo, ki pa bi bila vendar velik korak k popolni ljudski pravici. In zato so sklenili poslanci, da se bodo med seboj posvetovali kako urediti, da bi bilo za vse prav. Toda ljubljanski liberalci so drugače pogruntali —. Spoznali so, da naj obrnejo vol. pravico, kakor hočejo tako jo nemorejo napraviti kot je sedaj; zato so pa rekli; „Sedaj ni časa o tem razpravljati, mi imamo celo kopo nujnih predlogov, ki so bolj važni.“ Glejte, kolikokrat bi bilo že treba

uložiti kak predlog, pa se ni nobenemu zljubilo; sedaj so pa postali tako pridni. A prišlo je še več. Gospod deželni glavar jim je povedal, da ne bo tako, kot bi oni hoteli, da se bo od vlade predložena vol. reforma prej razpravljala; dal je besedo g. dekanu Arko tu ki je bil predsednik onih posvetovanj. Toda komaj se je g. dekan oglašil, so izvlekli liberalni poslanci pastirske roge, piščalke, bobne in druge inštrumente ter delali škandalbando. Ej, ljubljancani smo veseli ljudje, zato pa ljubimo godbo; samo sedaj v resnem postnem času nimamo navade hoditi na koncerte. Toda naša inteligenca napreduje, zahotelo se jej je po muziki in si je znala postreči na tako famozen način. Ves dan so piskali, trobili in zvonili s kravjimi zvonci. Občinstvo pa, ko je zrlo te poltične nicle, je bilo v sodbi enih misli; da so si liberalci na tako umeten način sami zvonili k svojemu političnemu pogrebu —. In teh misli smo tudi mi delavci. Kakor čujemo se bo v kratkem deželni zbor razpustil, in se razpisale nove volitve; liberalci se radi tega bahajo češ: Mi smo zmagali! Mi jim pa povemo sedaj, in drugokrat, da ljudstvo zmaguje, da more zmaga ti. Bil je dan 4. april, ko bi lahko dali leka bolnemu truplu, ko bi bili pametni; take prilike ne bodo več imeli. V blesteči svoji umetnosti pa mislijo da bo 20 junakov liheralne garde ustavilo tok časa in zabranilo ljudstvu pravice. Krave se jim smejejo! in prišel bo čas, ko jim bomo z ajdovko kadili iz deželne zbornice — —. (Delavec).

Čudna nebesna prikazen. V sredo, 14. marca, opaziti je bilo ob 8. uri nad Kriško goro dve mavrici, drugo nad drugo. Ena teh mavric je bila, kakor se navadno vidi, polovični krog zvezan z zemljo, nad to mavrico pa je bila druga, katere polkrog je bil zvezan z nebom. Vsekako redka prikazen ki se je niti stari ljudje ne spominjajo.

Nov dne nik na Reki. Na Reki je pričel izhajati nov dnevnik „Il faro del Quarnero“ (Kvarnerski svetilnik) ki bo stal na katoliškem stališču

Peš okolo sveta potuje Emerik Feibinger, dijak na inženirskih šolah, rojen v komitatu Mošony na Ogrskem, pristojen v Budimpešto. Prišel je pred nekaj dnevi v Ljubljano. Stavil je za 60.000 K, da bo svet peš prehodil: Evropo, Azijo, Ameriko in Avstralijo. Ima že tretjo uradno potno knjižico. V Sahari je bil od Beduinov napaden in oropan. Na Ogrskem pri Zdobcu poleg Košice v drugič napaden in oropan, kar spričuje ond tna policija.

Žive so izvlekli v Courrieres na Francoskem nekatere delavce, ki so bili zasuti pod zemljo več

kot dvajset dni. Ko se je pripetila nesreča, o kateri smo poročali zadnjič se niso mnogo potrudili, da bi rešili nesrečne žrtve, ker so si mislili, da so itak vsi mrtvi. Vendar jih je kakor se vidi, ostalo v zasutih hodnikih še mnogo živih. Dne 30. marca so izveli iz globočine 13 takih srečnih nesrečencev, pozneje še sedem. Kakor pravijo, bodo vsi ozdravili. Hranili so se v podzemskih jamah od živeža mrtvih tovarišev, od ovsa in mesa poginjenih konj. Ljudstvo je zelo nezadovoljno, da niso izpočetka več storili za rešitev nesrečnih delavcev.

Grozen morilec. Neki Ernest Thos je ustrelil v svoji razdivjanosti 350 krat raz okno svojega stanovanja v Plauen na Nemškem. Ranil je mnogo ljudi, ubil svojo ženo, mater pa obstrelil. Konečno je še samega sebe ranil smrtno.

Čudovito razsvitljen vodnjak napravijo to poletje na Dunaju. Na padajočo vodo bodo svetile električne luči z močjo 360 milijonov sveč.

Grozna smrt. V Beljaku je prišel med dva železniška voza kurjač Ludovik Kehl iz Maribora. Suvalnika sta ga zgrabila in stisnila, da je bil na mestu mrtev.

Lakota vlada po nekod na Španskem. Tudi v Bosni so se živla zelo podražila. Liter mleka stane 40 stotink.

Amerikanska predpustna šala — Na plesu samcev v Filadelfiji (severna Amerika) je bilo za šalo izpuščenih 300 belih miši. Med gospemi je nastal strašen strah, več gospa je omedlelo.

Nov avtomobil. (Naši ljudje pravijo: „kočija brez konj.“) Avtomobil na par, ki prevozi 200 km na uro, je najnovejše delo. Ta avtomobil je podoben ladjici. Ako pomislimo, da naši brzovlaki vozijo 60 do 80 km. na uro, si lahko predočimo velikansko brzino tega novega avtomobila.

Grad Miramar. Počenski s 1. aprilom si je možno ogledati grad od 10—12. ure popoldne in od 3—5. ure popoldne.

Vodnjaki s sesalko. Magistrat odobril je načrte da se postavijo mali vodnjaki s sesalkami, v katere bo napeljana voda iz Brojence, na sledečih krajih: v Rocolski ulici pri „Rudeči hiši“ s stroškom 5000 kron, v Bregu pod Preklanim hribom, s stroškom 9377 kron, v neki notranji ulici na Verdeli pri Budiniču, s stroškom 2393 kron, v Kjadinu s stroškom 5946 K, na Greti v središču hiš pri Škrliji s stroškom 3598, v Buvedu, s stroškom 2320 K, na trgu pred baziliko sv. Justa, s 2700 K, na ulici Rocolski (pri vojašnici deželne brambe) s stroškom 1000 K, v sv. Mariji Magd. Gornji pri „Saviju“ s stroškom 1700, v Rojanu, za cerkvijo s stroškom 1600, v Škednju (pri plavžu) s stroškom 1429 kron.

Nove pošne znamke za Bosno. — Bosna dobi letos poleti nove pošne znamke, na katerih bodo naslik ne razne pokrajinske slike. Izvršil jih je prof. Moser, ki se je ravnal po ameriških predpodobah.

Književnost in umetnost. *)

Bisernice iz belokranjskega narodnega zaklada. V Adlišičih nabral Ivan Šašel Zložilo Kat. tiskovno društvo, 1906. Cena 2 K. — Naroča se v Katol. Bukvarni v Ljubljani. — Kdor prebere to knjižico, temu stopi pred oči popolni Belokranjec: Čudovit in bogat po svojem jeziku, originalen po svojih pregovorih, zdaj vesel in razposajen v svojih popevčicah in nato strog in veren v pobožnih verzih. Ne moremo dovolj pohvaliti te srečne misli, da je treba izdati belokranjsko narodno blago posebej. Zbirka bo gotovo velikega pomena za mlade pesnike kakor tudi za jezikoslovce.

Katoliškega obzornika II. zvezek je pravkar izšel. Poleg raznih temeljnih modroslovnih člankov prinaša še posebno prilogo za ljudska predavanja o razporoki in svobodni šoli. Tisk je zelo ličen, oblika prav prikupljiva.

*) Pod tem naslovom bomo v bodoče poročali o njenim čitateljem o novih knjigah in umetnih proizvodih

Za kratek čas.

Iztaknil jo je.

Dunajski šaljivec in pesnik Ignacij Castelli je jako rad šale bril; a njegovi dovtipi so bili čestokrat predebili, in marsikatero sitnost si je nakopal žnjimi v raznih družbah. Da, zgodilo se je, da so ga tudi tam vrgli iz družbe, ali pa ga pošteno namlatili; toda to ga ni oplašilo in popoljšalo, da bi prihodnjič ravnal drugače. — Na svoje »potovanju« pride ta pesnik v neko gorsko vasico, kjer je tudi prenočeval. Toda, ker so ga hribovci začudeni gledali zaradi njegovih brk, je sklenil drugi dan poiskati brivca. V vasi pa je bil le eden mojster — brivec, ki pa je bil obenem občinski sluga, nočni čuvaj in ker je znal dobro trobiti, tudi vaški pastir. Razume se takoj, da pesnik s tolikimi posli obloženega brivca ni našel doma. A mojster brivec je imel doma ženo, staro sklučeno babišče, ki ga je nadomestovala ob takih

slučajih v njegovi brivski umetnosti. Zato pa tudi sedaj ni bilo treba čakati pesniku. Ženica mu veli sesti, ona pa vzame umazan predpasnik iz hodničnega plota, ga ovije pesniku okrog vratu in ga začne mazati po obrazu s ščetinastim v milu omočenem čopičem. Bistro oko umetne brivke pa je med tem opazilo, da imajo nagrbančene lica tujega gospoda globoke jamice na obeh straneh obraza. Vzame toraj raz okno jabolko srednje debelosti, in jo da pesniku, da si jo dene v usta, češ da se drug če ne bo dalo lepo napraviti. Rad ali nerad je ubogal pesnik in delo se je pričelo. — Tako gladko vaški umetnici seveda ni šlo, kot gre to mestnim brivcem, a šlo je vendarle. Nič je ni motilo, da se je tu ali tam pokazala rdeča kri, tudi se ni zmenila zato, če je pesnik včasih glasno vzdihnil pod njeno koso. Ko je bil na eni strani oskubljen, preložiti je moral jabolko na drugo stran, da je zravnal oder na licu. Ko je žena dovršila svoje delo, šla je na posteljno odejo brisati svojo bitov; pesnik pa ji je s stisnjenimi ustnicami zagrozil na tihem: „Le čakaj, čarovnica stara, dosedaj si ti mene obde-ovala, zdaj bom pa jaz tebe; maščevati se moram!“ V naglici sne jabolko katero mu je dala brivka za vzravnavo njegovega udrtega obraza. Vesel, da je ženici eno zagodel, plača svoj dolg in jo misli odkuriti. „Ho, kam pa, gospod?“ upi je umetnica za njim, „kam ste pa dejali moje jabolko?“ „Ej ženka moja, tega pa že ne boste več videli, ker sem ga pojedel, ha, ha.“ „Oj ti grdi požeruh! nisem mislila, da ste gospodje tako požrešni; že trinajst kmetov sem z njegovo po-mocjo obrila, pa mi ga ni še nobeden pojedel.“ Tedaj pa se je sicer vedno veselemu pesniku stemnil obraz; jabolko se mu je pristudilo v dno duše, a bilo je prepozno; ni ga bilo mogoče priklicati nazaj. Pravili so, da potem nekaj dni pesnik ni mogel jesti — —. Glejte koliko zaleže eno jabolko! —

Naše slike.

Prva slika nam predločuje žalosten prizor, kakoršen se je vrtil po mnogih francoskih cerkvah, ko so prišli vladni komisarji popisovati cerkveno premoženje. Verno ljudstvo se jim je ustavljalo in v nekaterih cerkvah so nastali prav krvavi boji.

Druga slika nam kaže steber, pri katerem je bil bičan naš Izveličar v palaci Poncija Pilata. Ta steber se hrani v Rimu v cerkvi sv. Praksede.

Oho, le počasi, lisec, glej, kaj si izgubil!

Uganke.

1. Rešitev zadnjih priobčenih ugank. 1) Krt, 2) par, 3) teden in dnevi, ali pa tudi vsak se piše „drugače“. 4) v nebeškem Prav so jih rešili: Debevc Francišek na Kožljeku, skočir Franciška na Proseku in Kjuder Albin v Barkovljah.

Obdarovan je takrat Debevc Francišek.

Nova uganka

a	a	A	a	a
a	a	A	a	a
a	a	C	c	č
č	d	D	e	e
e	e	E	e	i
i	i	J	j	k
k	k	K	k	k
k	l	L	l	l
l	l	M	m	m
m	n	N	n	o
o	o	O	o	o
o	o	O	o	o
r	r	R	r	s
s	š	Š	t	v
v	z	Z	ž	ž

Če prav razvrstiš črke tega pravokotnika, čitaš v petnajstih vodoravnih črtah petnajst besed ki pomenijo po vrsti od zgoraj dol: roko-telec, ribičeva priprava, poljedelec tekočina, mesto v Italiji, krstno ime, drevo, dan tedna, del sveta, kurešina, cerkveno oblačilo, kuhinjska posoda, denar, domača žival. Če si vse prav pogodil, čitaš navpično po sredi od zgoraj dol, kjer so velike črke, velikonočno voščilo.

(Sestavil Kjuder Albin.)

Cas zglasitve do 24. t. m.